

והדשות. דישת שצלין בתרומה וצמעשר כגון שהקדימו בשצלין: **אין עובר**. בלא תחסוס^(א): **המרכסוס**. משום דגמר מלאכתן למעשר משעת דישה: **תרומה ומעשר**. דקסם דייש לאו בתרומה ומעשר משתעי קרא לאין תרומה ומעשר סתם אלא מן המירות ואילך כדכתיב (במדבר יח) כדגן מן הגורן: **מפני מראים העין**. שלא יאמרו עליו שהוא חוסס: **כול**. מלא אגרוף: **בטרסקלין שצפיה**. שק או טרסקל תולין בצוארה והמאכל צמכו ואוכלת: **נכרי הדש צפרסו של ישראל**. אינן עובדים הצעלים שאמרו לו חסוס פרמי ודוש זה תצואה שלך אין עליהם עבירה לא תחסוס: **גידולי תרומה**. שזרעה וגידלה הגידולין תרומה מדרבנן וזה אחד משמנה עשר דבר שרצו בית שמאי על בית הלל ביציאות שבת (שבת פ: וכו') דלאו תרומה מדאורייתא היא קרינא ביה דייש סתמא: **בשלמא גידולי תרומה פרומה**. מדרבנן ואליטריך לאשמועינן דעובר: **גידולי טבג**. תצואה שנמרחת בכרי וזרעה צטיבלה הרי היא כשאר חולין ואוכל הימנה עראי עד שימרח דכיון דזרעו כלה צטייל ליה איסוריה. ובתרומה הוא דגזור כדמפרש התם גזירה משום תרומה טהורה ציד ישראל שמא זרענה להפטר שלא יתננה לכהן אי נמי משום תרומה טמאה ציד כהן דלמא משהי לה לזרעה ואחי זה לידי תקלה: פלוגתא דר' מאיר ור' יהודה בקדושין (דף עג:). **ממון גבוי**. ולא קרינא ביה בדישא^(ב). וגבי תרומה מיתוקמא שהיתה פרה של ישראל שאסור להאכילה תרומה ואפילו אם דש זה כהן דתניא^(ג) כהן ששכר פרה מ ישראל אע"פ שמוזנותיה עליו לא יאכילנה כרשיני תרומה: **סיני דמי**. דליהוי מעשר קודם דישה: **כגון שהקדימו**. וקרא שם עליו בשצולין: **וולר"ף**. כיון דשם מעשר עליו לר' יהודה נהי נמי דממון הדייט הוא: **הא צעי חומה**. שאסור לאכלו חוץ לחומת ירושלים והכי אחי לאו דלא תחסוס ודחי לאו דלא תוכל לאכול בשעריך^(ד): **בית פאגי**. ^(ה)היקף חיצון של ירושלים שהוסיפו עליו קרוי בית פאגי. ונראה לי שהוא לשון כבישתה של עיר שנגנלה בצלע"ו כדאמרינן פרק קמא (דף טו.) זה קנה חמור ובית פגיה: **כאן צמעשר דמאי**. דלימיה אלא מדרבנן. הלווקח מעם הארץ שחיבבו להפריש מעשר שני על הספק ולהעלותו לירושלים: **אף הוא**. יוחנן כהן גדול במס' סוטה (דף מח.). **ציטל כה** הוידוי. של מעשר ואפילו של חברים שאין לומר בערתי הקדש מן הבית וגם נתתיו ללוי לפי שלא היו נוהגים מעשר ראשון ללוי כהלכתו דרחמנא אמר ללוים וקנסינהו עורא וזה לתמו לכהנים: **וגזר על הדמאי**. בלווקח מעם הארץ שפירש הכל מספק מפני שהטבל מן מיתה חוץ מן התרומה שלא גזר להפרישה ולא

גזר על הדמאי לפי ששלת בכל גבול ישראל וראה שהיו עמי הארץ מזולזין צמעשרות ולא היו מפרישין אלא תרומה גדולה: **תרומת מעשר**. שהלוי מפרש לכהן מעשר מן המעשר והוא קרוי תרומה ואסור כתרומה: **ומסרזא**. חולי מעיים וקורין אותו ריוול"ר מוילאה רעי כלול כמים והחטין קשין לה: **חסוס פרמי ודוש זה**. דישה שלך: **אמירה לנכרי שצום**. מדרבנן: ומגמזין

והדשות במעשר ובתרומה אינו עובר משום לא תחסוס. פי' נקונטרס דקסם דייש לא הוי תרומה ומעשר שאין רגילות להיות תרומה ומעשר הן חולין מתוקנים לא יעבור

והדשות במעשר ובתרומה אינו עובר משום לא תחסוס. פי' נקונטרס דקסם דייש לא הוי תרומה ומעשר שאין רגילות להיות תרומה ומעשר אלא אחר מירות תימה דא"כ אפילו הן חולין מתוקנים לא יעבור דאין רגילות להיות מתוקנים קודם מירות ונראה דטעמא משום דכתיב דישו דמשמע הראוי לו ומעשר ממון גבוה הוא ותרומה נמי לישראל אסור ליתן לפני בהמתו ואפילו כהן דוקא כרשינין שהוא מאכל בהמה מותר להאכיל ולא חטין משום הפסד תרומה וכן דריש בהדיא צמעילה (דף יג. ושם ד"ה מאי) מדישו גבי הא דתנן וכן פרה לא תאכל כרשיני הקדש: **גידולי מעשר חוצין**. דלא שייך למיגזר שמא ישהה צידו ויצער צטומאה דלמה ישהה כיון שיכול לפדותו ואפילו לקוח בספק מעשר שנטמא דאינו נפדה לרבי יהודה לא גזרו על גידולין ליהווי מעשר כיון דעיקר מעשר ש' לו פדיון: **כאן במעשר ראשון דמיקרי דישו כאן במעשר שני**. דאפילו

לר' יהודה אינו עובר חוץ לחומה כדפריך בסמוך והא צעי חומה ומימה והלא אי לאו רעך היה אוכל פועל משל הקדש כי היכי דשרי משל חזירו ולא הוי גזל וה"נ אית לן למימר דשרי חוץ לחומה דהא לרבי יהודה ממנו הוא ויכול לקדש בו האשה אפילו חוץ לחומה כדמשמע בקדושין (דף נג.) וי"ל דאפילו הכי (לא) קרינן ביה דישו שלו ולא של רעך דה"נ אמרינן צדוק פרק חלק (סנהדרין דף קא:) דלכולי עלמא לא מיקרי שללה גבי עיר הנדחת ופטורה מן ההלה דלא מיקרי עריסותיכם: **והיבוי דמי בשחקדימו בשבצין**. תימה דמאי אילטריך לפרושי הכא היכי דמי דעד השתא נמי הוי מייירי צהיי דהא בגידולי מעשר ליכא לאוקמה כלל: **אמר** דהו תניתוה רבי שמעון בן יוחאי אומר. ורבנן לא פליגי עליה צמאי דמפרש טעמא משום דמעלי לה: **חסום פרתי** ודוש בה. פירוש ודוש בתצואתי דמרווח צאמירה לנכרי דבתצואת נכרי פשיטא דשרי כיון שאין ישראל נשכר צחסימה אלא אדרבה מפסיד כמו שפשיטא שמותר לומר לנכרי אכול נבלה ומהאי טעמא נמי מותר לומר לנכרי בשבת הילך צשר ובשל לצרכך כשאין מוטל עליו לזווג דאין מרווח צאותה אמירה כלום ומיהו אמר ר"י דלא דמי לאומר לנכרי אכול נבלה דלא שייך התם אמירה לנכרי שהישראל עצמו יכול ליתן נבלה בפיו אצל הכא אותו דבר שאומר לנכרי לעשות הוא אינו יכול לעשות כמו לצבל או לחסוס ומירושלמי דהנוקין גבי מחזיקין ידי נכרים בשביעית דקאמר אל"ל חרוש צה טצאות ואנא נסיבנא לה מינך צתר שביעית אומר ר"י דאין ראייה

דהתם לפי שהתחיל צבר לחרוש מפני דרכי שלום: **אבל הבא דאיסור לאו שרי**. אע"ג דבמס' מו"ק (דף ע.) אמרינן ^(א)דבשביעית וחולו של מועד אסור אמירה לנכרי התם משום דשבת ויו"ט חרא מילתא היא ^(ב)וגזרו אטו שבת: **דגנבין** דהו ארמאי. בשאלמות דרב אחאי^(ג) מפרש שהיו קושרין דינר צבים של בהמה צחוקה והנכרי גונב הדינר ותולש הכים ומסרסו ולשון גנבין להו לא משמע הכי שלא צאין לגנוב רק הדינר: מחלפי

.

השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא.צ.

(א) תרומות פ"ט מ"ד, (ב) קדושין כד. (וש"נ.), (ג) סוטה מח. יומא טו. (מספ"י דסוטה פ"יג.) (ד) שבת קכ. וש"נ.), (ה) נדרים כה, (ו) (נ"ל דתנן. והיא משנה בתרומות פ"א מ"ט.) (ז) נדרים יב, (ח) גי' רש"י דבשבת, (ט) (כפי אמור ס' קה),

—◆◆◆—

הגהות הב"ח

(א) גמ' ר"מ דאמר מעשר שני ממנו: (ב) שם ור"י יהודה הא כל"ל זאת ו' נמחק:

—◆◆◆—

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בית פאגי. היקף חיצון. פי' סנהדרין י"ד פ"ב ברכ"י ד"ה בית פאגי ומנחות פח ע"ב ד"ה חוץ לחומת: תוס' ד"ה אבל וכו' וגזרו אפוי שבת. פי' ר"ה דף כד צ"ב מוס' ד"ה שאני ועיין בב"ח ר"ס הלכות כלאים:

עין משפט
נר מצוה

מה א ב מיי' פ"ג מהל' שכירות הלכה ד ועי' בהשגות ובמ"מ סמג לארין קפד טוש"ע ח"מ ס' שלא סעיף ח ועיין בהג"ה: **בו** ג ד מיי' שם הלכה ג טוש"ע שם סעיף ה: **בו** ה מיי' שם הל' ד ה: **בוח** ו מיי' פ"א מהל' תרומות הלכה כא: **בבז** ז מיי' פ"ו מהלכות מעשר הלכה ו סמג עשין קלה:

ג ה מיי' פ"ו מהלכות מעשר שני הלכה טו: **טא** ט מיי' שם פ"ג הלכה ז:

גב י מיי' פ"ג מהלכות שכירות הלכה ד ה: **גג** כ מיי' פ"א מהלכות מעשר שני הלכה יג: **גד** ל מיי' פ"ט מהלכות מעשר הלכה א סמג עשין קלח:

גה מ מיי' פ"ג מהלכות שכירות הלכה ד ה: **גו** נ מיי' שם הלכה ג סמג לארין קפד טור ש"ע ח"מ ס' שלח סעיף ז:

גז ס מיי' פ"ו מהלכות שבת הלכה א סמג לארין סה טוש"ע א"ח ס' שז סעיף ב:

גח ע מיי' פ"ג מהל' שכירו' הלכה ג סמג לארין קפד טוש"ע ח"מ ס' שלח סעיף ו:

—◆◆◆—

לעני רש"י

שובגל"א (ציגנל"א).

חומה המקיפה את העיר.

ריוול"ר (ריווליר"ר).

לששלט (נאמר בפרה).